

PARAULA I VIDA

El sagrament del perdó

La crida a la penitència i l'anunci del perdó dels pecats és un dels grans temes de la predicació de Jesús i dels apòstols. Això ja fou preparat per Joan Baptista, que predicava un baptisme com a signe de conversió per obtenir el perdó dels pecats. Jesús reiterà la seva missió d'anunciar a totes les nacions «la conversió a Déu pel perdó dels pecats».

Això no es pot oblidar, perquè fóra traïr l'Evangelí. És Déu mateix qui, en Jesucrist, ha situat el *moment del perdó* en la vida de totes les persones. Joan Pau II recordava que «en el sagrament de la reconciliació cada home pot experimentar d'una manera singular la misericòrdia, és a dir, l'amor que és més fort que el pecat».

«En el període quaresmal acollim la gràcia renovadora del sagrament de la penitència» (Benet XVI)

que és més fort que el pecat». És ben significatiu que, per a la seva beatificació, Benet XVI hagi escollit precisament el segon diumenge de Pasqua, festa que Joan Pau II va voler que fos també designada com a «diumenge de la Divina Misericòrdia», un atribut de Déu al qual ell era especialment sensible, com ho demostra la seva encíclica titulada *Déu, ric en misericòrdia*.

Crist ha instituït el sagrament de la penitència per a tots els membres pecadors de la seva Església, sobretot per als qui després del baptisme han caigut en pecat greu i així han perdut la gràcia baptismal i han ferit la comunió eclesial. Els pares de l'Església presenten aquest sagrament del perdó com «la segona taula de salvació després del naufragi que és la pèrdua de la gràcia».

El *Catecisme de l'Església Catòlica* afirma que «la confessió dels pecats, fins i tot des d'un punt de vista simplement humà, ens allibera i facilita la nostra reconciliació amb els altres». Per la confessió, «l'Església mira cara a cara els pecats de què s'ha fet culpable, n'accepta la responsabilitat i així s'obre novament a Déu i a la comunió de l'Església».

Benet XVI ha centrat el seu missatge per a la Quaresma d'aquest any en la relació entre aquest temps litúrgic i el sagrament del baptisme i ens recorda que aquest temps és una invitació per dur a terme una conversió profunda de la nostra vida, a deixar-nos transformar per l'acció de l'Esperit Sant, com sant Pau al camí de Damasc, obrint-nos a la caritat de Crist. «El període quaresmal —ens diu Benet XVI— és el moment favorable per reconèixer la nostra debilitat; acollir, amb una revisió de vida sincera, la gràcia renovadora del sagrament de la penitència i caminar amb decisió cap a Crist.»

Em sembla molt significativa —especialment per a aquesta última etapa de la Quaresma— aquesta invitació a obrir-nos al perdó de Crist i a renovar-nos interiorment. Per això, invito els cristians, en aquests dies quaresmals i de preparació immediata per a la celebració de la Pasqua, a rebre aquest sagrament del perdó de Déu per la confessió dels propis pecats.

Durant el temps quaresmal hem d'acollir la gràcia que Déu dona en el moment del baptisme i que s'ofereix en el sagrament del perdó, com a «segona taula de salvació». Això ajudarà a la conversió per tal de seguir Crist d'una manera cada vegada més generosa i autèntica i així ser dignes d'obtenir la vida eterna.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Setmana Santa, expressió de fe

► Quan ja ens acostem a la Setmana Santa recordem, amb aquesta fotografia, que els dies 25, 26 i 27 del passat febrer va celebrar-se a Mataró el V Congrés Català de Congregacions, Confraries i Germanats de Setmana Santa amb el lema «Setmana Santa, expressió de fe». En aquest Congrés el cardenal de Barcelona pronuncià la conferència inaugural sobre «Les Confraries al servei de l'evangelització». En la foto, la presència de l'acte inaugural: Ramon Bassas, alcalde accidental de Mataró; Josep Jubany, director del Congrés; Miquel Gilabert, de Caixa Laietana; Ramon Camp, vocal del Consell General del Poder Judicial; i el cardenal arquebisbe de Barcelona.

GLOSSA

En nom seu

Locals de la parròquia. Són dos quarts de nou del vespre. Els responsables de les diverses seccions —petits, mitjans, grans— van entrant a la sala. Se situen entorn d'una llarga taula. Avui tenen reunió del consell coordinador. La directora del centre d'esplai ja els està esperant. Arriba, també, el consiliari, la representant dels pares i mares i l'antic monitor, que porta l'administració. Després dels primers intercanvis, mentre es pegen els abrics i les bufandes i s'obren les carpetes, situat cadascú al seu seient, la directora dóna la benvinguda. Tot seguit, s'inicia la pregària: «Senyor Jesús, una vegada més ens apleguem en el teu nom i per això sabem que estàs entre nosaltres. Il·lumina els nostres enteniments per tractar, estudiar i prendre les decisions i mesures que convenen en aquest moment al nostre centre d'esplai i a tots els qui el formem. Que les paraules que pronunciem siguin respectuoses envers els altres. Que escoltem amb atenció i respecte les que ens adrecen. Que deixem de banda els nostres afectes personals i preferències. Que entre tots cerquem la veritat.

Et preguem especialment per tots els nens i les nenes, els nois i les noies

que els pares ens confien. També per tots els educadors del centre. Que siguem dignes d'aquesta confiança. Que sapiguem presentar els valors de l'Evangelí als nostres infants, i que nosaltres en siguem testimonis. Gràcies, Jesús, per ser amb nosaltres!». Segueix un breu silenci i uneixen les seves veus per dir: «Pare nostre, que esteu en el cel...». Després segueixen amb l'ordre del dia: «Lectura i aprovació de l'acta de la reunió anterior, moment dels grups...». Resta una hora i mitja de treball intens, distès i amigable. «Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra es posen d'acord per demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà; perquè on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,19-20).

Periòdicament es repeteix la reunió. Estan ben preparades, l'ordre del dia es concreta i això dóna agilitat a la trobada, delimita l'espai de diàleg i facilita prendre decisions. Amb la pregària inicial han posat la seva activitat en mans de Déu, però tots saben que han d'aportar, també, el seu esforç perquè esdevingui realitat reeixida. Saben, i això els encoratja, que treballen en nom seu.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Sempre m'ha semblat que la Iglesia patia per manca de divulgació de la paraula sagrada. Jo no en sóc doctor i no sé per què les coses s'hi fan com s'hi fan, ni tampoc puc dir exactament com podrien fer-s'hi d'altra manera; però quan veig el modo com estan en el temple la major part de la gent, el modo com oïen missa, la seva passivitat davant la tremenda energia del Sacrifici d'Amor que en l'altar se celebra, la seva ignorància de les paraules sublimes que en ell són dites [...], no puc menys de pensar: «Déu meu! Quanta sublimitat, quanta energia ineficaç, quanta riquesa perduda!» La baranella del presbiteri se'm figura espessíssima muralla que no deixa passar ni una espurna d'aquell foc sagrat.

(«La Iglesia cremada». *La Veu de Catalunya*, 18-12-1909)

DIUMENGE V DE QUARESMA

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 37,12-14)

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo sóc el Senyor. Us infondre el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert». Diu el Senyor Déu.

▶ Salm responsorial (129)

R. *Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.*

Des de l'abisme us crido, Senyor. / Escolteu el meu clam. / Estigueu atent, escolteu / aquest clam que us suplica. R.

Si tinguéssiu en compte les culpes, / qui es podria sostenir? / Però és molt vostre perdonar, / i això ens infon respecte. R.

Confio en la paraula del Senyor. / La meua ànima hi confia. / Espera el Senyor la meua ànima, / més que els sentinelles el matí. R.

Que esperin el matí els sentinelles! / Israel espera el Senyor, / perquè són del Senyor l'amor fidel / i la redempció generosa. / És ell qui redimeix Israel / de totes les seves culpes. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,8-11)

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 11,1-45) (versió abreujada)

En aquell temps, les dues germanes enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimeu està malalt.» Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per a donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat.» Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea.»

Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. Marta, quan va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús: «Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort. Però fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu.» Jesús li diu: «El teu germà ressuscitarà.» Marta li respon: «Ja sé que ressuscitarà quan tothom ressusciti el darrer dia.» Li diu Jesús: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més. Ho creus això?» Ella li diu: «Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món.»

Jesús es commogué profundament i es contorbà. Llavors preguntà: «On l'heu posat?» li diuen: «Veni a veure-ho, Senyor.» A Jesús se li negaren els ulls. Els jueus deien: «Mireu com l'estimava.» Altres deien: «Aquest home que obrí els ulls al cec, no hauria pogut fer que Llätzer no morís?»

Jesús, commogut altra vegada, arribà on era el sepulcre. Era una cova tanca amb una llosa. Jesús digué: «Traieu la llosa.» Marta, la germana del difunt, diu a Jesús: «Senyor, ja es descompon; fa quatre dies que és mort.» Li respon Jesús: «No t'he dit que si creus veuràs la glòria de Déu?» Llavors van treure la llosa. Després Jesús alçà els ulls al cel i digué: «Pare, us dono gràcies perquè m'heu escoltat. Ja sé que sempre m'escolteu, però dic això perquè ho sàpigui la gent que em rodeja i creguin que sou vós qui m'heu enviat.» Havent dit això cridà fort: «Llätzer, vine a fora.» I el mort sortí. Tenia els peus i les mans lligats amb les benes d'amortallar i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu: «Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.»

Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, cregueren en ell.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 37,12-14)

Así dice el Señor: «Yo mismo abriré vuestros sepulcros, y os haré salir de vuestros sepulcros, pueblo mío, y os traeré a la tierra de Israel. Y, cuando abra vuestros sepulcros y os saque de vuestros sepulcros, pueblo mío, sabréis que soy el Señor. Os infundiré mi espíritu, y viviréis; os colocaré en vuestra tierra y sabréis que yo, el Señor, lo digo y lo hago.» Oráculo del Señor.

▶ Salmo responsorial (129)

R. *Del Señor viene la misericordia, la redención copiosa.*

Desde lo hondo a ti grito, Señor; / Señor, escucha mi voz; / estén tus oídos atentos / a la voz de mi súplica. R.

Si llevas cuentas de los delitos, Señor, / ¿quién podrá resistir? / Pero de ti procede el perdón, / y así infundes respeto. R.

Mi alma espera en el Señor, / espera en su palabra; / mi alma aguarda al Señor, / más que el centinela la aurora. / Aguarde Israel al Señor, / como el centinela la aurora. R.

Porque del Señor viene la misericordia, / la redención copiosa; / y él redimirá a Israel / de todos sus delitos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,8-11)

Hermandades: Los que viven sujetos a la carne no pueden agradar a Dios. Pero vosotros no estáis sujetos a la carne, sino al espíritu, ya que el Espíritu de Dios habita en vosotros. El que no tiene el Espíritu de Cristo no es de Cristo. Pues bien, si Cristo está en vosotros, el cuerpo está muerto por el pecado, pero el espíritu vive por la justificación obtenida. Si el Espíritu del que resucitó a Jesús de entre los muertos habita en vosotros, el que resucitó de entre los muertos a Cristo Jesús vivificará también vuestros cuerpos mortales, por el mismo Espíritu que habita en vosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 11,1-45) (versión abreviada)

En aquel tiempo, las hermandades mandaron recado a Jesús, diciendo: «Señor, tu amigo está enfermo.» Jesús, al oírlo, dijo: «Esta enfermedad no acabará en la muerte, sino que servirá para la gloria de Dios, para que el Hijo de Dios sea glorificado por ella.» Jesús amaba a Marta, a su hermana y a Lázaro. Cuando se enteró de que estaba enfermo, se quedó todavía dos días en donde estaba. Sólo entonces dice a sus discípulos: «Vamos otra vez a Judea.»

Cuando Jesús llegó, Lázaro llevaba ya cuatro días enterrado. Cuando Marta se enteró de que llegaba Jesús, salió a su encuentro, mientras María se quedaba en casa. Y dijo Marta a Jesús: «Señor, si hubieras estado aquí no habría muerto mi hermano. Pero aún ahora sé que todo lo que pidas a Dios, Dios te lo concederá.» Jesús le dijo: «Tu hermano resucitará.» Marta respondió: «Sé que resucitará en la resurrección del último día.» Jesús le dice: «Yo soy la resurrección y la vida: el que cree en mí, aunque haya muerto, vivirá; y el que está vivo y cree en mí, no morirá para siempre. ¿Crees esto?» Ella le contestó: «Sí, Señor: yo creo que tú eres el Mesías, el Hijo de Dios, el que tenía que venir al mundo.»

Jesús sollozó y, muy conmovido, preguntó: «¿Dónde lo habéis enterrado?» Le contestaron: «Señor, ven a verlo.» Jesús se echó a llorar. Los judíos comentaban: «¡Cómo lo quería!» Pero algunos dijeron: «Y uno que le ha abierto los ojos a un ciego, ¿no podía haber impedido que muriera este?» Jesús, sollozando de nuevo, llega al sepulcro. Era una cavidad cubierta con una losa. Dice Jesús: «Quitad la losa.» Marta, la hermana del muerto, le dice: «Señor, ya huele mal, porque lleva cuatro días.» Jesús le dice: «¿No te he dicho que si crees verás la gloria de Dios?» Entonces quitaron la losa. Jesús, levantando los ojos a lo alto, dijo: «Padre, te doy gracias porque me has escuchado; yo sé que tú me escuchas siempre; pero lo digo por la gente que me rodea, para que crean que tú me has enviado.» Y dicho esto, gritó con voz potente: «Lázaro, ven afuera.» El muerto salió, los pies y las manos atados con vendas, y la cara envuelta en un sudario. Jesús les dijo: «Desatadlo y dejadlo andar.»

Y muchos judíos que habían venido a casa de María, al ver lo que había hecho Jesús, creyeron en él.

COMENTARI

Jesús és la vida

L'amenança més gran que pesa sobre la humanitat és la mort. Es tracta de l'únic enemic realment insuperable. Els avenços científics han aconseguit allargar en molts casos la durada de la vida, però mai no podran evitar que el destí final sigui la mort. La perspectiva de la pròpia mort pot resultar descoratjadora i feixuga. I la mort de les persones estimades produeix un dolor que no es pot comparar a cap altre.

Jesús també va fer l'experiència humana de saber que havia de morir, i a més amb la certesa que seria una mort violenta. I va conèixer igualment la mort de persones properes. Per exemple, la de Llätzer, el germà de Marta i Maria, la

família que l'acollia de vegades a Betànica, prop de Jerusalem. Llätzer mor, i les dues germanes senten el buit de la separació. Quan Jesús hi arriba, comparteix el seu dolor, però les convida a no desanimar-se, a creure i esperar. I llavors Jesús realitza un miracle extraordinari, el més admirable de tots els que expliquen els evangelis: retorna Llätzer a la vida.

Com és habitual en l'Evangeli de Joan, els diàlegs que acompanyen el relat del miracle aclareixen el seu sentit profund. Jesús, perquè ve de Déu, té la capacitat de superar la mort. Ell ha vingut a portar a tothom la vida per sempre. L'enemic més fort ha estat vençut. El retorn

a la vida de Llätzer, de fet, és un preludi de la resurrecció de Jesús, que serà la victòria definitiva sobre la mort. En el diàleg amb Marta, Jesús assegura que no tan sols pot donar vida, sinó que ell és la resurrecció i la vida.

La fe cristiana és sobretot esperança de vida, i de vida plena. El cristianisme no és tan sols ni principalment un missatge ètic. Jesús no és només un mestre i un model de vida, que estima i ensenya a estimar. Ell és el qui ha ressuscitat d'entre els morts i ofereix a tothom la vida per sempre. Creure en ell és confiar que pot i vol donar la vida que no s'acaba.

Agustí Borrell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o més breu: 41c-62) / Sl 22 / Jn 8,1-11 ■ **dimarts**: Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jn 8,21-30 ■ **dimecres**: Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dn 3,52.53.54.55.56 / Jn 8,31-42 ■ **dijous**: Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jn 8,51-59 ■ **divendres**: Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jn 10,31-42 ■ **dissabte**: Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10.11-12ab.13 / Jn 11,45-56 ■ **diumenge** vinent, Diumenge de Rams (lit. hores: 2a setm.): *Processó*: Mt 21,1-11. *Missa*: Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Mt 26,14-27,66 (o més breu: 27,11-54).

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

La coexistència multireligiosa

Un altre paral·lelisme entre la perspectiva bíblica i la contemporània és la coexistència multireligiosa. El sagrat no ha desaparegut pas del món postmodern tal com alguns havien previst. Ben al contrari, el fet religiós és un factor fonamental per a la comprensió del món d'avui. L'ésser humà és essencialment religiós; es relaciona amb la transcendència de diverses maneres que han donat origen a la diversitat religiosa.

Avui dia, la globalització ha configurat un univers multicultural i, en conseqüència, multireligiós. Els mitjans de comunicació moderns i els moviments migratoris ens han posat en contacte directe amb àmbits culturals que fins ara estaven prou allunyats com per ignorar-los de forma sistemàtica. El diàleg interreligiós és una tasca indefugible, tant per a les institucions religioses, com per als governs i la societat civil en general.

Els personatges bíblics també poden ser uns bons referents que orientin la nostra reflexió en aquest tema. Ells

també van haver d'afrontar aquesta qüestió. Pertanyien a un poble petit a mercè de les grans potències del seu temps —egipcis, pobles de Mesopotàmia i grecs— així com dels seus veïns, els cananeus i les tribus del desert, amb qui competien per la terra i l'aigua.

Davant d'aquesta situació hagueren d'optar en nombroses ocasions entre l'aïllament i el mestissatge. Sovint es produí un xoc de civilitzacions i les imposicions imperials no respectaren la diversitat. Els israelites foren perseguïts. Ara bé, també descobrim en els relats bíblics intuïcions que porten al diàleg, és a dir, que intenten generar una síntesi enriquidora a partir d'aportacions religioses ben diverses.

Defensar la pròpia identitat no implica rebutjar tot el que és diferent. Els jueus, sense renunciar a allò que els era propi, s'enriqueixen a través del contacte amb altres espiritualitats. Aquest procés no sempre va resultar fàcil. No tot enriqueix, ni tot contamina. Cal un procés de discerniment.

Josep Otón

(*Històries i personatges*, Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

Comunitat, comunió i cordialitat

El text bíblic d'Ezequiel 11,19 ha tingut una enorme importància en la història de l'espiritualitat jueva i cristiana, perquè posa en relleu la centralitat existencial del cor en la cartografia espiritual de jueus i cristians: «Jo els donaré un sol cor i els infondré un esperit nou; trauré d'ells aquest cor de pedra i els en donaré un de carn». «Només els cors obren els cors» (Rahel Varnhagen).

Amb aquest aforisme, la jueva Rahel Varnhagen, una de les primeres dones que, a començaments del segle XIX, va iniciar la llarga marxa de l'alliberament de la dona, volia indicar que el veritable coneixement d'un mateix tan sols pot obrir-se pas *cordialment* a través de l'altre. I qui diu «d'un mateix», afirma, en el mateix moviment, del «nosaltres essencial» de què tan sovint parla Martin Buber. No hi ha dubte que les «raons del cor» a les quals es referia Pascal es troben en aquesta mateixa línia. De cap manera no s'ha de bandejar l'«esperit de geometria» —les «raons de la raó», però mai no hauria d'oblidar-se que «c'est le coeur qui sent Dieu»: el present i el sent en la mesura que una paraula cordial ha establert una «circulació comunicativa», uns lligams empàtics amb aquell amor que és més fort que la mort.

La veritable comunicació religiosa, perquè és irreductible a un conjunt de tècniques més o menys sofisticades, es troba íntimament unida a la misericòrdia, que és la «pulchra amica regis» (Hildegard von Bingen). La *sklerocardia* —la «duresa de cor», la seva esclerosi—, en canvi, com a actitud completament oposada a la misericòrdia, introdueix en el si de la comunitat la *incomunicació*, la sospita, la delació; en un mot, fa esclatar a trossos la comunitat.

L'autèntica comunicació religiosa —en realitat, qualsevol tipus de comunicació autènticament humana— tan sols pot esdevenir-se en un àmbit de cordialitat, de real afectivitat i, en definitiva, de confiança.

Luís Duch

(*Religió i comunicació*, Fragmenta Editorial)

SANTORAL

10. ✠ Diumenge V de Quaresma. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

11. Dilluns. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i màrtir (1079); sant Isaac, monjo.

12. Dimarts. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, vg. i mr.

13. Dimecres. Sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr.

14. Dijous. Sant Tiburci, màrtir; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, verge i màrtir.

15. Divendres. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), religiós dominicà, de Galícia; sant Crescent, màrtir; santes Basilissa i Anastàsia, màrtirs a Roma.

16. Dissabte. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

EDUCAR

Retomar con valentía la educación

Antes había una confabulación educativa en todo el entramado social. Es decir, lo que decían los padres a los hijos en casa se repetía en la escuela

palabra por palabra. Había un cierto consenso social. No había voces discordantes. Los modelos de identificación para los chavales eran bien claros y diáfanos: «Haz esto, como tu padre» o «Haz aquello, como tu madre». ¡Y sin rechistar!

Ahora los críos tienen múltiples modelos de identificación. Los padres, los pedagogos —y demás profesionales ejemplares de la sociedad, es decir, quienes deberíamos predicar con el ejemplo— ya no somos obligatoriamente *sus modelos*. Podemos serlo, claro está (y, en rigor, debemos serlo), pero nos rodean poderosos competidores —*otros modelos identitarios*— que tienen un fuerte tirón en el colectivo infantil y juvenil: famosos de televisión, usuarios de internet, artistas de cine, cantantes, deportistas, etc. Personajes, personajillos, famosos y famosillos que nos chupan credibilidad.

A todo esto hay que añadir que los críos de ahora se consideran los amos del mundo, están entronizados (los hemos entronizado), se pasan el día exigiendo sus supuestos derechos (sin tener idea de cuáles son sus deberes), libres de saber todo lo que les pase por la cabeza... y al momento (¡no sea que se frustren, pobrecillos!).

¿Qué debemos hacer? ¿Cruzarnos de brazos? ¿Tirar la toalla? ¿De ninguna manera! Hemos de tomar (o retomar) con valentía la educación de nuestros hijos, pupilos y pacientes.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

ENTREVISTA

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS

Passió per la litúrgia

«Que la litúrgia sigui el goig més gran dels sacerdots, i que sàpiguen comunicar aquest tresor a tots els batejats a fi que, uns i altres, frueixin de la vida de Crist». Aquest és un dels principals objectius del nou director de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, el Dr. Jaume González Padrós, que pretén continuar pel camí marcat pels seus predecessors durant els primers 25 anys de l'institut, i «respondre als reptes actuals amb recursos i idees del nostre segle». L'ISLB es vol consolidar, tant a casa nostra com a l'Estat espanyol i a Llatinoamèrica, i a la vegada fer-se més visible, assegura Mn. Jaume González: «Centres docents com el nostre són necessaris, ja que treballem perquè la sagrada litúrgia sigui compresa des de tots els àmbits d'estudi possibles».

Com veieu el moment litúrgic actual?

Algú ha escrit que, després del Vaticà II, la litúrgia fou vista com una qüestió fonamentalment pastoral, i que ara, entrats ja en el s. XXI, apareix com un afer principalment teològic. Hi estic d'acord. La litúrgia està intrínsecament lligada a la fe. Si volem, doncs, professar amb la vida una fe vertadera, la litúrgia ha de ser també vertadera. És a dir, hem de descobrir el seu contingut teològic per poder-la viure «en esperit i en veritat».

I el testimoniatge i la doctrina del Sant Pare sobre litúrgia?

Explicuen que al Papa Pau VI li agradava més la paraula *aprofundimento*, per a definir el propòsit del Concili, que la que es convertí, de fet, en una mena d'eslògan del Vaticà II: *aggiornamento*. Així, doncs, podem afirmar que el Papa Ratzinger és *montinià*, ja que tant el seu estudi teològic com el propi testimoniatge en les celebracions sagrades ens porta a la veritat de la litúrgia, a viure-la i a conèixer-la en la seva profunditat.

Per què és necessari l'estudi de la litúrgia?

Si compremem la litúrgia com la font de tota la vida cristiana, com fou definida pel Vaticà II, i tal com ha estat viscuda per l'Església des del mateix dia de la resurrecció del Senyor, es comprèn que hem d'entrar-hi amb tot el cor i, també, si se'm permet l'expressió, amb tot el cap. Sense un estudi seriós, els ministres sagrats estem condemnats a tenir de la litúrgia una simple impressió tòpica, estètica, sentimental i a no ajudar el poble de Déu a avançar en la vivència espiritual d'aquesta.

Òscar Bardají i Martí

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Celebracions a la Pquia. de la Puríssima Concepció (c/ Aragó, 299). Dijous 14 d'abril (19.30 h) celebració comunitària de la Penitència. Diumenge 17 (11 h) benedicció de rams al claustre; (13 h), benedicció a la plaça; (19 h), Vespres solemnes.

Celebracions al Tibidabo. Diumenge 17 d'abril (12 h), benedicció de rams a la basílica; (13 h), benedicció de rams a la cripta.

Unió Espiritual de Mares. Dimecres 13 d'abril (16.30 h) missa i a 17.30 h conferència de la Dra. Núria Terribas (Institut Borja de Bioètica): «Sobre l'eutanàsia» (c/ Riera St. Miquel, 1 bis).

Concert d'orgue a la Catedral. Euroconcert promou dins del XXI Cicle de Concerts el de l'organista Simon Peguiron, amb el programa «Francofonies» i partitures de L. N. Clèrambault, C. Franck, F. Martin, improvisacions sobre melodies populars. Dimecres 13 d'abril (20 h). Entrada lliure.

Església de Sant Gaietà - P. Teatins (c/ Consell de Cent, 293). Concert dels pianistes Jordi Membrado i Laura Alemany, amb obres de Mozart, Haydn i Moszkowski. Diumenge 17 d'abril (18 h).

Musical «Jesucristo Superstar». Representacions a la parròquia de Corpus Christi (c/ Bailén xamfrà Còrsega) els diumenges 10 i 17 d'abril (18 h). Reserva d'entrades, tel. 625 247 162 o entrades@teatre corpus.cat.

Pastoral del Sord de Barcelona. Celebracions de Setmana Santa interpretades en llengua de signes para sordos. Sábado 16 de abril (18.30 h): Bendición de Ramos y Misa, en la parròquia Sta. Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta 68, entrada por el jardí de c/ St. Marc).

Sessió de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa del mes. Dilluns 11 d'abril (7 del vespre), Oriol Izquierdo, director de la Institució de les Lletres Catalanes. Lloc: a l'Auditori de la Fundació Joan Maragall (c/ València 244, 1r).

EXERCICIS I RECESSOS

Casal Sant Martí (Campelles-Ripollès). Aplec de Setmana Santa per a joves i

Setmana Santa a la Catedral de Barcelona Del 17 al 24 d'abril de 2011

- **Dia 17, Diumenge de Rams.** 10.15 h: Cant de Laudes. 11 h: Benedicció de palmes i celebració de l'Eucaristia (*Acte emès per Ràdio Estel*).
- **Dia 19, Dimarts Sant.** 11 h: Missa Crismal.
- **Dia 20, Dimecres Sant.** 19.30 h: Celebració Penitencial comunitària amb absolució individual.
- **Dia 21, Dijous Sant** (Dia de l'amor fratern). 19.30 h: Missa de la Cena del Senyor (*Acte emès per Ràdio Estel*). 21.30 h: Rés de Completes.
- **Dia 22, Divendres Sant.** 10 h: Ofici de Lectura i Laudes. 15 h: al Pla de la Catedral, davant del Sant Crist de Lepant, adoració de Jesús crucificat; Sermó de les Set Paraules predicat pel M.I. Sr. Josep M. Turull i Garriga, canonge de la Seu. (*Acte emès per Ràdio Estel i Ràdio Barcelona: OM 666-SER Catalunya*).
—17 h: **Acció Litúrgica de la Passió i Mort del Senyor** (*Acte emès per Ràdio Estel*).
—18.30 h: **Viacrucis** per l'avinguda de la Catedral.
- **Dia 23, Dissabte Sant.** 10 h: Ofici de Lectura i Laudes.
—22 h: **Vetlla Pasqual. Celebració de la Pasqua** (El temple s'obrirà a les 21.30 h).
- **Dia 24, Dia de Pasqua.** 10.45 h: Cant de Laudes a l'Església de Sant Sever (c/ Sant Sever, 11). 11.30 h: a la Catedral, Eucaristia presidida pel Sr. Cardenal arquebisbe i benedicció papal. (*Acte emès per Ràdio Estel*).

adults. Del 21 al 24 d'abril. Inscripcions: Tel. 972 727 288 i csm@spdd.org.

Recés quaresmal per a consagrades. El diumenge 13 de març, el Sr. Cardenal dirigí un recés de tot un dia al Col·legi de Sant Ignasi dels PP. Jesuïtes de Sarrià. Hi assistiren unes dues-centes consagrades a Déu: religioses, membres dels instituts seculars i verges consagrades. En la foto, el Sr. Cardenal presidint el rés de Laudes acompanyat de Mn. Francesc Prieto, delegat episcopal per a la vida consagrada.

PELEGRINATGES

Pelegrinatge a Fàtima i Guadalupe. Organitzat per l'Apostolat Mundial de Fàtima, dels dies 19 al 24 de maig, amb sortida de Barcelona o Manresa. Informació i inscripcions, tel. 938 725 548 o 938 729 294 (de 16 a 17 i de 21 a 22 h).

Peregrinacions a Terra Santa. Del 18 al 26 de mayo y del 8 al 16 de septiembre, visitando Tierra Santa, Galilea, Nazareth, Monte Tabor, Jerusalén, Belén y Mar Muerto. Del 19 al 30 de octubre. *Tierra Santa y Petra: recorrido anterior más Petra.* Viaje con las parroquias de Gracia, información en Sta. María de Gracia, tel. 932 187 572 y Relitur, tel. 932 073 138.

BREUS

Dos teòlegs catalans en una sessió d'estudi a Roma. Mn. Salvador Pié i Mn. Xavier Morlans varen participar en la primera sessió d'estudi del Consell Pontifici per a la nova Evangelització,

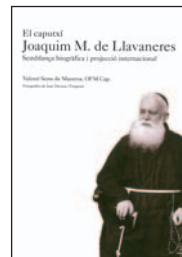
que es va celebrar a Roma els dies 11 i 12 de març. Hi hagué una ponència històrica, una teològica i una pastoral, presentada per Mn. Morlans.

«**Menjador Emaús**». Les parròquies de Sant Eugeni i Mare de Déu del Pilar han obert un menjador destinat a seixanta persones grans i sense recursos, al carrer Borrell cantonada Londres. Afronten el problema de la solitud, manca de suport familiar i de recursos econòmics entre la gent gran del barri de l'Eixample. Els ofereix un àpat calent diari i un suport afectiu que els ajudi en les seves necessitats.

LLIBRES

El caputxí Joaquim M. de Llaveneres, pel P. Valentí Serra de Manresa.

Amb fotografies de Joan Devesa i Freginals. Aquest llibre, editat pel Museu-Arxiu Vives i Tutó, de Sant Andreu de Llavaneres, és una biografia del pare caputxí Joaquim de Llaveneres (1852-1923), germà del també caputxí cardenal Vives i Tutó. L'acte de presentació d'aquest llibre es va celebrar el passat 13 de febrer a l'església parroquial d'aquesta localitat del Maresme.

Benet XVI, el Papa escriptor. El dia 10 de març, a la Sala Gaudí del Museu Diocesà, va celebrar-se un acte presidit pel cardenal Martínez Sistach, en el qual també varen parlar Maria Paz López, periodista de *La Vanguardia*, Joan Guiteras, degà del capítol de la catedral de Barcelona, i Raimund Herder, editor de Herder Editorial. La sessió va estar dedicada sobretot als darrers llibres de Joseph Ratzinger-Benet XVI: *Luz del mundo* i *Jesús de Nazaret*, el segon volum del qual ha aparegut aquests dies (tracta dels fets que van des del diumenge de Rams al diumenge de Resurrecció).

PALABRA Y VIDA

El sacramento del perdón

La llamada a la penitencia y el anuncio del perdón de los pecados es uno de los grandes temas de la predicación de Jesús y de los apóstoles. Esto ya había sido preparado por Juan el Bautista, quien predicaba un bautismo como signo de conversión para obtener el perdón de los pecados. Jesús reiteró la misión de anunciar a todas las naciones «la conversión a Dios por el perdón de los pecados».

No podemos olvidar esto, pues comportaría traicionar el Evangelio. Es Dios mismo quien, en Jesucristo, ha situado el *momento del perdón* en la vida de todas las personas. Juan Pablo II recordaba que «en el sacramento de la reconciliación cada hombre puede experimentar de manera singular la misericordia, es decir, el amor que es más fuerte que el pecado». Muy significativo es que para su beatificación, Benedicto XVI haya elegido precisamente el segundo domingo de Pascua, fiesta que Juan Pablo II quiso que también fuera designada como «domingo de la Divina Misericordia», un atributo de Dios al que él era especialmente sensible, como lo demuestra su encíclica titulada *Dios, rico en misericordia*.

Cristo ha instituido el sacramento de la penitencia para todos los miembros pecadores de su Iglesia, sobre todo para los que, después del bautismo han caído en pecado grave, perdiendo así la gracia bautismal, y han herido la comunión eclesial. Los padres de la Iglesia presentan este sacramento del perdón como «la segunda tabla de salvación después del naufragio que es la pérdida de la gracia».

El *Catecismo de la Iglesia Católica* afirma que «la confesión de los pecados, incluso desde un punto de vista simplemente humano, nos libera y facilita nuestra reconciliación con los demás». Por la confesión, «la Iglesia mira cara a cara los pecados de que se ha hecho culpable, acepta la responsabilidad y se abre así de nuevo a Dios y a la comunión de la Iglesia».

Benedicto XVI ha centrado su mensaje para la Cuaresma de este año en la relación entre este tiempo litúrgico y el sacramento del bautismo y nos recuerda que este tiempo es una invitación para llevar a cabo una conversión profunda de nuestra vida, a dejarnos transformar por la acción del Espíritu Santo, como san Pablo en el camino de Damasco, abriéndonos

a la caridad de Cristo. «El período cuaresmal —nos dice Benedicto XVI— es el momento favorable para reconocer nuestra debilidad, acoger, con una revisión de vida completa, la gracia renovadora del sacramento de la penitencia y caminar con decisión hacia Cristo.»

Me parece muy significativa —en especial para esta última etapa de la Cuaresma— esta invitación a abrirnos al perdón de Cristo y a renovarnos interiormente. Por ello, invito a los cristianos, en estos días cuaresmales y de preparación inmediata a la celebración de la Pascua, a recibir este sacramento del perdón de Dios por la confesión de los propios pecados.

Durante el tiempo cuaresmal hemos de acoger la gracia que Dios nos da en el momento del bautismo y que se ofrece en el sacramento del perdón, como «segunda tabla de salvación». Esto nos moverá a la conversión para seguir a Cristo de una manera cada vez más generosa y auténtica y así ser dignos de obtener la vida eterna.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona